

войската нахвана бѣглецитѣ и насилонъ ги поведоха да покажатъ становището на четата и диритѣ. Сжщо стори войската що бѣше въ Нейково. Четата като се надѣяше за проведенитѣ за хлѣбъ, а тѣ не дойдоха, вѣйводата много се разяри и завчасъ поведе четата за Нейково да излови и накаже смъртно бѣглецитѣ и пратенигѣ за хлѣбътъ. Като се наваляха надъ Нейково, съглѣдаха, че се показватъ хора, но като неможаха да ги познаятъ помислиха ги, че сж пратенигѣ отъ тѣхъ, за това тѣ се навалиха въ нейковското дере. Войската йоще отдалечъ като ги съзрѣ, познаги по причина, че уловенитѣ, що я придружаваха показваха всичкитѣ знакове на четата, които можаха да се зарватъ отъ далечно разстояние, тѣй щото войската успѣ да мине отъ страната ѝ. Четата като се смѣчаше по дерето, като позна турската войска, върна се и пое прѣстрани безъ ни наймалко да побърка рѣдътъ си. Войската начена да стрѣля въ платонъ като видѣ четата, че си промѣни посоката, и се мѣкнесе на вжтрѣ въ балканътъ. Отъ листнатитѣ клоне отрупани съ снѣгъ, роняше се снѣгътъ. Коршумитѣ свиряха непрестанно. Клончета сваляха и цѣпяха кори и трѣски отъ дърветата като отъ сѣкъ. Снѣгътъ по земята бѣше разоранъ отъ силно лѣтящитѣ коршуми, които порѣха повърхността му. Вѣйводата като чу искомандуванieto за стрѣление, извика : „момчета! назете са и испинайте къмто рѣтътъ за Раково“ и застана въ позиция съ Георги Тиховъ, Иларионъ и Маринъ Димитровъ, на раздалечъ за дърветата за да въспржтъ натискатъ на войската, а другитѣ отетѣхваха къмъ посоката за Раково. Къмъ позициитѣ на останалитѣ, дѣто бѣха се закржтожили, лѣтяха непрекъснато коршумитѣ. Вѣйводата се рапи въ лѣвата нога и коршумътъ распра мошамата му.